

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET DORP DER MIRAKELEN

Vrolijk mirakelspel in drie bedrijven en twee taferelen

door

Gaston Martens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2005

Nr.1328

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:
I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

C.I.P. KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK ALBERT I
Martens, Gaston

Het dorp der mirakelen : een vrolijk mirakelspel in 3 bedrijven en 2 taferelen /
Gaston Martens. - Antwerpen : Toneelfonds J.Janssens, 1991. - 58p. ; 30cm.
ISBN 90-385-0116-1 : 228 BEF.
Doelgroep : Toneelverenigingen
NUGI: 302

Wettelijk depot D/1991/220/64
ISBN 90-385-0116-1

cop. 1991 Toneelfonds J. Janssens/Erven G.Martens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES (3 D - 11 H)

Pier, de smid
Zeentje, de schoenlapper
Philomene, vrouw van Pier
Rozeke, dochter van Zeentje
Thuur, zoon van Pier
Pastoor
Bisschop
Brozie, schooier
Ulle, bedelares
Hooftie, bedelaar
Rappe, bedelaar
Lambrecht, boer
Toten, boer
Luske, stomme

EERSTE BEDRIJF

(Het werkplaatsje van Zeentje. Achtergrond een deur en een breed venster, uitgevend op de baan. Links een deur. Rechts een ouderwetse schouw, waarboven enige oude telloren, een kruisbeld, enz. Een deur. Een bank met al het gereedschap van een schoenlapper: vormen, messen, leder, enz. Een kleine bibliotheek. Een tafel met enkele boeken, een inktpot, een ganzepen, papier. Een koperen kandelaar. Stoelen. Naar den avond toe)

ULLE, HOOFTIE en RAPPE: *(blijven staan voor het groot venster. Hooftie speelt op een accordéon. Ze zingen)*

"Wij zijn de drie vrienden die vrij¹,
 Ons lied met ons wensen erbij,
 Te samen hier vrolijk in 't ronde,
 In wijk en in dorp gaan verkonden.
 Deze keer is eilaas het nieuws veel droever,
 De Leye springt weer uit haar oever,
 Met spijt komen wij het u melden,
 De Leye bedreigt weer onze velden.
 Houdt dijken, houdt sterk en goed,
 Behoedt ons en ons land van de vloed."

ULLE: *(klopt op de deur)*

ROZEKE: *(opent)*

ULLE: 't Water stijgt, meiske, 't stijgt nog... God beware ons allen. Amen.
(ze steekt de hand uit)

ROZEKE: *(geeft haar een aalmoes, doet de deur toe)*

DE BEDELAARS: *(gaan heen)*

ROZEKE: *(zet zich, overwrijft een paar schoenen met een fluwelen lap. Ze acteert)*

"En nu, mijn alderliefste jongen,
 Voelt mijn herte zich gedwongen,
 U te beminnen heel en al,

¹ Dit lied en nog enkele andere zijn van Omer Provost

Met mijn ziel en met mijn..."

PASTOOR: *(op)* Goen avend...

ROZEKE: *(schrikkend)* Oh e... Meneer de Paster. *(ze staat op)*

PASTOOR: Rozeke... Is vader thuis?

ROZEKE: Hij is een paar schoenen gaan dragen, Meneer de Paster, maar hij zal seffens weer zijn... Zet u, Meneer de Paster.

PASTOOR: Danke... *(Na een poos, waarbinst hij een snuif neemt)* Rozeke, ik heb nieuws gehoord over de wijk... Gaan ze hier geen stukske toneel opvoeren, waar gij ook in meespeelt?... Is 't waar?

ROZEKE: Ja't, Meneer de Paster... Ik was juist bezig met een beetje te repeteren.

PASTOOR: Zo... En is 't met een jongen dat ge 't stukske speelt?

ROZEKE: ... E, ja't, Meneer de Paster, met Thuur, van Pier Amerlinck.

PASTOOR: Ja, ja... En 't heet "De Mislukte Bruiloft", niewaar? ... En vader heeft 't geschreven... Ik hoor zeggen dat hij langsom meer brieven schrijft voor de mensen, zelfs in verzen.

ROZEKE: Dat is waar, Meneer de Paster.

PASTOOR: Ja; maar om weer te keren naar dat stukske... E... ik heb horen zeggen dat 't moet dienen om te tonen dat onze kerK te ver ligt om er nog naartoe te gaan.

ROZEKE: Oh nee, nee, Meneer de Paster, dät niet.

PASTOOR: En om hier, op de wijk, aan een nieuwe kerk te geraken.

ROZEKE: Oh ja, ja, dät is waar, Meneer de Pas... Daar is vader, geloof ik.

ZEENTJE: *(op)* Ah, meneer de Paster.

PASTOOR: Eugeen... E, ik zou u nekeer heel serieus moeten spreken.

ZEENTJE: Goed, Meneer de Paster... - Rozeke?

PASTOOR: Neenee, wacht, ik zal Rozeke nodig hebben... Eugeen, ik weet alles, ja, alles wat er hier op de wijk gebeurt... Dat verwondert u zeker?

ZEENTJE: Nee, Meneer de Paster, dat verwondert mij niet: zolang er kwezels zijn, zullen de Pastors altijd alles weten.

PASTOOR: Ik versta toch niet, hoe gij, en Pier Amerlinck, hoe ge dat in uw gedacht hebt kunnen steken, van hier, op de wijk, een kerk te willen bouwen... Ge zijt toch verstandige mensen, gij, ten minste; en Pier Amerlinck, ja, die is somtijds zo koleirig, dat ik er hem liever niet over spreek... Op die manier zou ik u vragen, Rozeke, van om

Philomene te gaan, zijn vrouw, de die zal meer redens verstaan...
Wilt ge, Rozeke?

ROZEKE: Vader?

ZEENTJE: Ghe... Meneer de Paster... Maar, ga, Rozeke.

ROZEKE: (af)

ZEENTJE: ... Meneer de Paster, ik wens dat Philomene niet kwam.

PASTOOR: Waarom niet?

ZEENTJE: Omdat ze een vrouwmens is.

PASTOOR: En?...

ZEENTJE: Ze heeft wel tien vurige tongen; maar er zit geen Heilige Geest achter.

PASTOOR: Philomene is een braaf kristen mens, en gij zijt ook een brave man... En 't is juist daarom dat het mij zo verwonderd heeft van u.

ZEENTJE: Meneer de Paster, 't verwondert mij ook, dat gij tegen een nieuwe kerk zijt.

PASTOOR: Hoezo?

ZEENTJE: Ik had gepeisd dat ge stijf kontent zoudt geweest zijn; want de parochiekerk, ze wordt te klein.

PASTOOR: Oh oh.

ZEENTJE: Maar, dat hebt ge zelf gezeid, Meneer de Paster.

PASTOOR: Ik?

ZEENTJE: Ja, achter den doop van Den tweeling van Cies Roobroeck; dat weet ik nog heel goed: "Moeders van Dalkerke, hebt ge gezeid, ik wens u proficiat met al uw kinders; als 't zo voortgaat, zal onze kerk te klein worden.

PASTOOR: Als ge 't zo uitlegt, dan...

ZEENTJE: En de meeste kinders komen van hier, Meneer de Paster... Daar zijn er zelfs, die zeggen, dat ze op Waterland kinders kopen als bij de konijnen.

PASTOOR: Jamaar...

ZEENTJE: Ik heb er maar één, mijn vrouw jong gestorven... (*Hij is licht ontroerd*). Dat weet ge, niewaar, Meneer de Paster, ge zijt hier al meer dan twintig jaar... Maar anders, meest allemaal nesten van twaalf, veertien, en bij Stantje Willems twee en twintig... We tellen hier nu gewillig zeven honderd zielen, en we wonen meer dan een geslegen uur van de kerk... En de Leye, de Leye, die alle winters overstroomt, en we zitten hier dan afgesneden... 't Water is vandaag

weer veel gestegen, en 't zal nog stijgen... 't Goevernement zegt al zes en zestig jaar dat ze de dijken gaan versterken; maar dat zal misschien nekeer gebeuren, als er een minister zijn woord zal houden, en dat... We hebben hier al lang naar een kerk gesolesteerd, aan de gemeente, en aan Mon...seieur de Bisschop ook; maar iedereen gebaart van pijkens... Kan 't missen, Meneer de Paster, dat we 't op den duur beu worden, en van plan zijn zelf ene te bouwen.

PASTOOR: Maar mens toch, ge weet niet wat het is van een kerk te bouwen... En wat zoiets zou kosten!

ZEENTJE: Veel geld, Meneer de Paster; maar hier wonen veel rijke boeren.

PASTOOR: De boeren... Als 't om te geven is.

ZEENTJE: Als 't voor een kerk is, zullen ze geven, Meneer...

PASTOOR: Ja, ik hoor het al: de kerk van vader en moeder, waar gij en al de anderen gedoopt zijt, waar ge zoveel jaren naartoe gegaan zijt, nu ligt ze te ver, ge wilt u geen moeite meer doen om bij Ons Heer te komen.

ZEENTJE: 't Doet 't doet, Meneer de Paster, en als Ons Heer dichter bij ons zal wonen, zullen we'r zoveel te meer naartoe gaan.

PASTOOR: Ge hebt u allemaal laten opmaken, en... Maar zo gemakkelijk zal 't niet gaan... We zouden er wel mee zijn, moest iedereen zo maar een kerk beginnen bouwen... Ah, daar hebben we Philomene.

PHILOMENE: *(op met Rozeke)* Wel, Meneer de Paster... Rozeke kwam mij halen, en 'k peisde in mijn eigen: waarom zou Meneer de Paster mij willen spreken? ... Misschien wel om te weten of de vent van Madje Dories al weer bij zijn wijf is, of hoe dat 't staat met de vrijage van Trompe Tijdgat met Wiezeke Pot, of om...

ROZEKE: *(af)*

PASTOOR: Als 't u blijft, Philomene!?... Als 't u blijft!? ... Eén wordeke...

PHILOMENE: Maar dat is niet genoeg, één wordeke!... Wat kunt ge zeggen met één wordeke!?... 't Is nog niet genoeg voor een papegaai... Oei!

ZEENTJE: *(heeft een fellen klop gegeven met de hamer)* We gaan doen als in de kamers, daar doen ze de zeveraars zwijgen met den hamer... Het woord is aan Meneer de Paster.

PHILOMENE: Dat 's zeker! Meneer de Paster is er voor gekomen!... Is 't geen waar, Meneer de ? ... Oh!

ZEENTJE: *(heeft weer geklopt)* Aan Meneer de Paster.

PHILOMENE: Van eigen aan...

ZEENTJE: *(heeft weer geklopt)* Aan Meneer de Paster, vrouw!

PHILOMENE: Oh e, Zeen.

PASTOOR: Ik heb u laten roepen, Philomene, om mij te helpen.

PHILOMENE: Helpen?

PASTOOR: Ja, om uwe man te overhalen.

PHILOMENE: Over... halen?

PASTOOR: Ja... Hij en Eugeen, en enige mensen van de wijk, hebben 't in de kop gekregen van hier een kerk te bouwen... Dat mag niet, de Heilige Kerk laat dat niet toe, en meer nog, ik ben haast zeker, dat Monseigneur, onze Bisschop, dat hij zou weigeren van ze in te wijden.

PHILOMENE: Oh!

PASTOOR: Ja... En ik, ik persoonlijk, ik weiger van aan dat werk mee te doen; want onze kerk is nog groot genoeg voor al de gelovigen van de gemeente; en deze die denken dat ze te ver ligt, dat zijn geen goede kristenen.

PHILOMENE: Goed gezeid, Meneer de... *(klop)*

PASTOOR: En 't is daarom, Philomene, dat ik u vraag uwe man te overhalen om van dat plan af te zien.

PHILOMENE: 'k Zal proberen, Meneer de Paster; maar hij zal 't eindelijk op zijn affrontatie pakken, ja, dat ge hem zelf daarvoor niet gesolesteerd hebt.

PASTOOR: Hij is veel te geweldig! ... Gij weet dat toch ook!

PHILOMENE: Hoeh, Meneer...

PASTOOR: Tracht hem aan 't verstand te brengen...

PHILOMENE: Zijn verstand?! ... 't Is ver te zoeken, want hij peist niet anders dan op 't muilen trekken... Peis nekeer, Meneer de Paster: hij is Présedent, ja, ja Présedent van de Kamer van Rhétorycke... Thiater spelen, dat is zijne gere... 't Gebeurt dat-ie in de smis zijn rol rippeteert, heel alleen, met gebaren als vloeken, en aan den blaasbalg trekt in verzen...

Pesseerde week komt-ie in de keuken op zijn kousen, met een baard als Barrabas, 'k viel weer haast dood; en als ik hem zei dat-ie een Judas was en mij dood wilde, heeft-ie alleens niet geantwoord... Daar stond ik zelf stom bij... Alle dagen maakt-ie hem een ander bakkes, en hij zegt dat 't een grote sanse voor mij is, dat ik dan alle dagen een andere vent heb; alsof ik nog niet genoeg had aan ééne zot... Jaja,

een zot... Ge moet zot zijn om een kerk te willen, waartegen onze Meneer de Paster is... Maar daar zal ik wel een spie voor steken; op mij moogt ge rekenen, Meneer de Paster: zolang ik mijn tong heb...

PASTOOR: (*vlug*) Reken ik op u, Philomene... En ik reken ook op u, Eugeen: gij zult toch niet opstaan tegen uw oude Pastoor?

ZEENTJE: Dat komt van mij alleen niet, Meneer de Paster; maar ook van de mensen van de wijk en van onze sociéteit... Ik zal er van avond over spreken...

PHILOMENE: Ah ja, van avond is er nog nekeer reppetitie... En mijn jongen, Thuur, zo een brave jongen, hij is er ook al aan bedorven; maar ja, natuurlijk, 't gaat hem van met een jong meiske te spelen, anders zoud-ie wel geen jongen zijn; en dat meiske...

ZEENTJE: Dat is 't mijne, Philomene.

PHILOMENE: Ah e ja 't, Zeentje, ja 't: maar ge weet gij ook wel dat er daar een vrijage kan van komen.

ZEENTJE: Dat is menselijk, en daarom nog niet zondig... - Is 't geen waar, Meneer de Paster?

PASTOOR: Neen 't; maar de voorzichtigheid is de moeder van de wijsheid... En ook voor die nieuwe kerk... Verstaan, Eugeen? (*hij kijkt naar de klok*) Oh, ik moet weg... Tot ziens, Eugeen, ik verwacht goed nieuws van u.

ZEENTJE: Goen avond, Meneer de Paster.

PASTOOR: Philomene, tot ziens. En ik reken op u. (*af*)

PHILOMENE: En ik ook, Meneer de Paster... Op mij moogt ge rekenen. (*in de deur, luid*) Al zo zeker als op uw meissen of op uw eigen; en al moest heel de wereld nu die kerk willen, tot de koning toe en zijn zénéraals, ik geef mij nog niet, tot mijn laatste snik... en we zullen nekeer zien wie er meester zal blijven, ik of gij, of al de andere... (*ze is weg*)

ZEENTJE: (*Gaat glimlachend de deur toedoen. Hij roept*) Rozeke!

ROZEKE: (*op*)

ZEENTJE: De nachtegaal... zwijgt... Zoudt ge nog geen beetje repeteren, vòòr Pier hier is?

ROZEKE: Gaan we tòch 't stukske spelen, vader?

ZEENTJE: Zeker... En is 't voor de kerk niet, voor ons plezier.

ROZEKE: Ik zou toch zo geren mijn rol zo goed spelen als Thuur... En Brozie, de schooier, komt-ie van avond niet?

ZEENTJE: 't Verwondert mij... Daar is-ie.

BROZIE: (*op*) Goen avend, mensen.

ZEENTJE: Wel gekomen, Brozie... Zet u.

BROZIE: Zeentje, ik ben maar een luizige schooier, en gij een geleerd manneke: gij kunt liefdebrieven schrijven en wat weet ik al... Hoe komt het dat ge mij nodig hebt?

ZEENTJE: Luister... Binnen drie weken gaan we hier een stuk spelen met twee verliefden, die geren rap zouden trouwen... Ze gaan naar de kerk toe, en z' ontmoeten op den weg een bedelaar, die hen van herte proficiat wenst, en aan Ons Heer vraagt dat ze zeer gelukkig zouden zijn... Ze zijn daar zòd kontent over, dat ze hem al hun geld geven.

BROZIE: Al... al hun geld!?!... Aan mij?... Als dat geen schoon stuk is.

ZEENTJE: Jamaar...

BROZIE: Krijg ik den ponk niet?

ZEENTJE: 't Doet 't doet.

BROZIE: Oh, een beste stuk, 't beste van de wereld.

ZEENTJE: Ja... Maar ze geraken tot aan de kerk niet: de dijken zijn doorgebroken, het water hoogt en hoogt; en ze kunnen niet meer passeren... Ze hebben daarop zoveel verdriet, dat ze 'r van sterven, alle twee.

BROZIE: Alle twee!?!... 't Zal schrikkelijk schoon zijn... De mensen zullen blerten als kalvers, en ze zullen zeggen dat ze nooit zoveel plezier gehad hebben... Gelukkig dat de jongen en 't meiske de kluiten geven vòdr ze dood gaan... Zal 't veel zijn?

ZEENTJE: Dat zal afhangen van uw spel... Ge moet een echte schooier zijn.

BROZIE: Ge zult nog nooit zo een waarachtige schandalige schooier gezien hebben... Ik kan kommidie spelen als een duvel: peis nekeer wat al muilen ik moet trekken om de boeren wat centen af te drogen; en aangezien mijn spel moet dienen voor een nieuwe kerk, vraag ik van allen, ik alleen, mijn leven lang aan de deur te mogen zitten schooien, met een opschrift dat ik blind geboren ben en onzichtbaar verminkt, of iets in dien zin, en gebrekkelijk geworden door overdaad van werk.

ZEENTJE: Ik zal er over spreken met Pier Amerlinck, onze Président... Ik verwacht hem om te repeteren... - Draag terbinst, Rozeke, dit paar schoenen bij Miel van Neste...

ROZEKE: Ja, vader.

ZEENTJE: En gij, Brozie, die leers bij Toten Vermeersch.

BROZIE: Ja... Als ik met zijn wijf te doen heb, zal ik iets krijgen; maar hij, hoewel hij stinkt naar 't geld, zoud-ie nog geen konijnekeutel geven. *(af met Rozeke)*

ZEENTJE: *(acterend)*

"Nu ziet ge hier, Madamen en Meneers,
Met schone blikken hemelweeds..."

THUUR: *(op)* Ah, Zeentje.

ZEENTJE: Wie we daar hebben: Thuur.

THUUR: Ja... mijn moeder is in de smis gekomen met nieuws van de Paster, en 't spel ging aan de gang... Vader heeft een hamer stuk geslagen en mij gevraagd of hij geen gelijk had... Moeder vroeg mij 't zelfde... Ik ben er stil van onder gemuisd, want ik geef ze gelijk, alle twee, al tien jaar lang... Maar ze beginnen daar kwaad voor te worden... 't Steekt mij de keel uit... Zeentje, ik ga trouwen, dan zal ik er van af zijn, van dat gelijk geven... Wilt ge mij een liefdebrief opstellen?

ZEENTJE: Dan... Ze woont ver, uw alderliefste?

THUUR: Z'en doet; maar... ik durf het haar niet zeggen.

ZEENTJE: *(ongelovig)* En gij zijt de zoon van een vrouw?

THUUR: En van welke vrouw: een gazet... Ik durf wel klappen, met een boer, en zelfs met een Meneer; maar als ik voor een meiske sta, dan valt mijn tong stil.

ZEENTJE: Wat een geluk.

THUUR: Zeg dat niet Zeentje, want zij is... *(gebaar dat iets wonderbaars aanduidt)*

ZEENTJE: Ze zijn allemaal zo... En dan?

THUUR: Ik heb een brief nodig, Zeentje, en als ik zie dat ze in verliefdheid verkeert, lees ik hem af.

ZEENTJE: Ge hebt het gewild... Ik heb twaalf modellen... Meent ge dat ge haar eerste liefde zijt?

THUUR: ... Dat geloof ik wel... Maar wat peist gij er van?

ZEENTJE: Ik mag niet peizen, ik mag niet weten... als ge publiek schrijver zijt, moet ge alle secreten bewaren, ik ben als een biechtstoel... Kijk nekeer hier.

THUUR: *(leest)* "Mijn alderliefste schat..." - Verdeke, dat is goed, stijf goed...

"Ik schrijf u met een pen zo zoet,
En zonder schromen,
Gij zijt mijn hoogste goed,
De maagd van mijne dromen".

't Is toch zo schoon, en 't is waar... Oh! daar is vader... (*hij bergt den brief in zijn zak*) Hij is al aan 't sakkeren.

PIER: (*nog buiten*) En we zullen nekeer zien of die nieuwe kerk er niet komt; al moesten z'allemaal hun blad keren... (*op met in de armen een tuuiek, een reusachtigen baard en mijter. Vervoorlijk*) Zeen, als gij ook een Judas zijt, en al de anderen op de vlucht slaan als wilde ganzen. (*hij legt alles neer en doet den baard aan*) Dan blijf ik recht staan als Petrus, want ik ben Amerlinck Pier, de rots, en ik bouw die kerk, heel alleen, al stond heel de wereld met de Paster en heel zijn hanekensnest met hun benen in de lucht... Wat is er hier gebeurd?... En lieg niet, of ik sla u zo plat als een luis... Waarom mocht ik er niet bij zijn?... Zwijg!... Ge laat Philomene halen, Philomene, die haar kaart gekeerd heeft voor min dan een lepel pap... Is 't geen waar, Thuur? ... En die nu haar geweldige tong zal slijpen om ons te verkopen. - Niewaar Thuur?... - En ge laat mij thuis, mij, die de Paster zou overrompeld hebben met de rechtveerdigheid van onze kerk tot de glorie van God... Waarom hebt ge mij geweerd?

ZEENTJE: Ik heb u niet...

PASTOOR: Zwijg! of ik sla u zo plat als de porte-foelde van een minister van financiën... Zijt gij ook verkocht, of mag ik voort op u rekenen?

ZEENTJE: ... Pier, ik ben niet geren geafronteerd.

PASTOOR: ... Ge hebt gelijk... Hier, geef mij de vijf.

ZEENTJE: Aai!

PASTOOR: (*ontdoet zich van zijn baard*) Ik moest mij toch nekeer ontlasten, hee! anders ging ik bersten... Weet ge dat 't water nog gestegen is?... Kijk nekeer. (*Ze zien door het venster het water dat over de weiden spoelt*) Als de Paster thuis geraakt zonder zijn navel nat te maken, dan zal 't hoogmis zijn... Morgen zullen we hier weer afgesloten zitten, en moesten de dijken doorbreken, welke scha; maar dan komt de kerk er zeker; want ik heb er de boeren zo heet voor gemaakt als gloeiende koteraars... En nu gaan we een beetje ripeteren... Waar is Rozeke? en Brozie? ... Ze zijn daar.

BROZIE: (*op met Rozeke*)

PIER: Wel, Brozie.

BROZIE: Ah, Pier... Zeg nekeer, is 't waar dat de jonge trouwers mij al hun
cens geven? ... Hoeveel is 't?

PIER: Heel hun fortuin.

BROZIE: Oh!

PIER: Gebarens.

BROZIE: Gebarens... Ah nee, hee!... Dat zou op niets trekken, en de mensen
zouden zeggen dat 't lelijke Judassen zijn... Laat ze mij veel geven,
in gouden Lowies, 't zal heel glorieus zijn.

PIER: Ah nee... al 't geld moet dienen voor de nieuwe kerk... En we zullen
nog te kort komen... Ik zal zelfs bij u komen schooien.

BROZIE: Bij mij?... Ge zijt zeker zot?

PIER: 'k En doe... Iedereen moet afdokken... Wat zult gij afspinnen?

BROZIE: Al de aalmoezen, die ge mij zult geven.

PIER: Wat een schavuit.

BROZIE: En dan moogt ge maar aan mij alleen toestaan van aan de nieuwe
kerk te zitten schooien.

PIER: Toegestaan, gij alleen, want ik wil niet dat onze kerk er zou uitzien
als een bedelkroes... *(hij zet zijn baard op, trekt de tuniek aan)* We
gaan ripeteren.

BROZIE: Oho, Pier, ge ziet er nu uit als een afgevalen Kanunnik.

PIER: Ik ben het koor, en dat reprisenteert wel een dozijn... Eghum,
eghum...

"Geacht Madamen en Meneers,
Ik wend mijn blikken u toeweerdts,
Om u te melden 't droef bestaan,
Van een jong paar met smart belaân."

PHILOMENE: *(op, zij herkent Pier niet)* Is Pier hier niet? ... Wie is die
Hoogepriester?

ZEENTJE: De personificatie van de introductie.

PHILOMENE: Spreekt ge Hebreeuws, Zeentje?

PIER: Hij spreekt Vlaams, verdomme!

PHILOMENE: Och God! Pier... Gij, ge wilt mij dood, hee?

PIER: Niet altijd... Maar we zijn bezig met ripeteren... We doen voort.

"Hij was een jongen, sterk en blond,
Zij, het meisje, blozend, rond..."

PHILOMENE: Rond!?... Oh... Zijt ge niet beschaamd?

PIER: *(luid)* "In grote liefde naar elkaar gedreven,
En alle twee zo rein gebleven."

PHILOMENE: Wie heeft er bijgestaan?

PIER: *(bonst met de vuist op tafel)* Verdomme!... Buiten!

PHILOMENE: *(heel kalm)* Boer Janssens is daar.

PIER: 't Kan mij niet schelen!

PHILOMENE: Mij ook niet... Maar zo uw botten vagen aan de klanten...

PIER: Ge komt de repetitie storen met verwijt... Heb ik geen gelijk, Thuur?

PHILOMENE: Wat zegt ge nu van uw vader, jongen? ... Hij steekt mij
buiten, mij, uw eigen moeder, in de regen en in den donker.

PIER: Gij weet wel wie er gelijk heeft, hee Thuur?... - Als ge niet weggaat,
snijdt ik een kert in uw tong. *(hij neemt een schoenmakersmes van
Zeentje's tafel)*

PHILOMENE: Oeijejoei!... Hij zou mij vermoorden, die vent... *(in de deur,
venijnig)* En toch zult ge komen, Boer Janssens is daar. *(af)*

PIER: "... En alle twee zo rein gebleven.

De... de..."

Nu ben ik heel de gamme kwijt... Dat gloeiend wijf, ik kon mijn rol
zo goed, zonder verpinken, en met hare oplopende tegenwoor-
digheid snijdt ze mijn mimorie af als een end saucies... En ze weet,
wéét, dat Boer Janssens een goeie klant is van de smis, en een
voorstander van de nieuwe kerk... En ze lapt het mij zo... 't
Verwondert mij dat ik nog leef... Ik moet er naartoe, al komt heel
mijn lijf in opstand, tot mijn valsen baard toe. *(hij legt hem af,
alsmede zijn tuniek)* Toe, ripeteert maar voort, ik ben seffens weer.
(af)

ZEENTJE: Repeteer gij hier met Thuur, Rozeke... Ik zal met Brozie in de
keuken gaan. *(af met Brozie, die hen een oogske trekt)*

ROZEKE: Ja, vader... 't Is aan u, Thuur... Begin maar.

THUUR: *(onhandi en maief)*

"Een grote gunst is mij beschoren,
Ik ken een meisje uitverkoren,
Dat ik beminne bovenal,
Als een wonder van 't heelal.
Geen een is zo getooid van de natuur,
Geen een van hart en ziel zo puur,
Ik dank u, Heer, op dezen stond,

Omdat Gij op mijn weg haar zondt".

ROZEKE: (*idem*)

"Oh Heer, wat heb ik wel gedaan,
Opdat Gij mij met zulke gunsten zoudt belaan.
Ik heb een jongen man ontmoet,
Die zo sterk is en zo goed,
En mij zozeer bemint en eert,
En mij als lieve vrouw begeert,
Zodat hij mijn hart en zinnen heeft vervoerd,
Hier ziet gij mij, zo diep ontroerd..."
Aan u, Thuur.

THUUR: Ontoerd?... (*hij haalt den brief te voorschijn*)

"Mijn alderliefste schat..."

ROZEKE: Maar nee! 't Is zo niet!

THUUR: 't Doet 't doet...

"Ik schrijf U met een pen zo zoet
En zonder schromen."

ROZEKE: Dat... dat is een van vader's liefdebrieven... Hoe komt dat?...

THUUR: (*van zijn stuk*) Jammaar, Rozeke, 't is gemeend, zulle.

ROZEKE: Wàt gemeend?

THUUR: (*aangedaan*) Hij... hij is voor u, van... van mij: een... een
liefdebrief... Ik... ik kan het u... niet zeggen.

ROZEKE: (*Ziet dat hij ontroerd is. Ze schrikt, is zelf aangedaan, gaat naar hem toe, reikt hem de hand*) Thuur?

THUUR: ... Rozeke. (*ze kijken malkaar in de ogen*) ... Rozeke, ik... ik zie u zo
geren.

ROZEKE: (*gelukkig*) Oh...

THUUR: En... en gij, Rozeke?

ROZEKE: ... Ik, ik ook... ik zie u geren.

THUUR: (*neemt haar ander hand*) Rozeke!?... En... en ik dierf het u niet
zeggen.

ROZEKE: (*ongelovig*) ... Gij?

THUUR: Ja... In den grond ben ik een beschaamderik... Maar nu is 't voorbij,
en nu zal ik u alles durven zeggen... Rozeke, ik zie u zo geren, dat ik
rap met u zou willen trouwen... Wilt ge?

ROZEKE: Zo, zo rap?

THUUR: Wilt ge niet?